

užito výrazu »dobývání«. Jde o překlad německého výrazu »Geltendmachung«, jímž dlužno rozuměti i pouhé vedení sporu. Proto i útraty sporu bez vedení exekuce jsou náklady, které vznikly vymáháním hypoteční pohledávky a které, jsouce soudně určeny, mají stejné pořadí s jistinou. Neučinil tedy rekursní soud správně, přikázav útraty obou sporů jen v rámci vedlejších závazků do výše 1.000 Kč a 2.000 Kč. bylo proto v tomto směru dovolacímu rekursu vyhověti a obnoviti usnesení soudu první stolice, jímž celé útraty obou sporů byly přikázány.

Čís. 7690.

Útraty zřízení náhrobního kamene a náhrobních ozdob a odměnu hřbitovního zahradníka dlužno považovati za část pohřebních útrat.

Uznání žalobního nároku na náhradu škody co do důvodu znamená toliko uznání povinnosti nahraditi onu škodu, jejíž náhradu možno podle zákona vůbec požadovati.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1928, Rv I 767/27.)

Žalobcova manželka byla usmrcena automobilem žalovaného. Žalobní nárok na náhradu škody, kromě jiného na náhradu útrat zřízení náhrobního kamene a výzdoby hrobu, jakož i placení doživotního důchodu žalobci 10 Kč denně žalovaný uznal. **P r o c e s n í s o u d** první stolice přisoudil žalobci celkem 3.380 Kč 64 h a doživotní důchod 10 Kč denně. **O d v o l a c í s o u d** nevyhověl odvolání žalovaného, k odvolání žalobce přisoudil mu celkem 4.880 Kč 64 h.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného, pokud čelilo proti přisouzení 4.880 Kč 64 h; vyhověl mu však, pokud čelilo proti přisouzení důchodu 10 Kč denně, zrušil v tomto směru rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Žalovaný napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů podle čí. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s. potud, pokud rozsudek prvního soudu, jímž byl žalovaný uznán povinným zaplatiti žalobci 3.380 Kč 60 h (správně 3.380 Kč 64 h) s přísl., byl pozměněn v ten smysl, že tato částka byla zvýšena na 4.880 Kč 64 h, a rozsudek prvního soudu o závazku žalovaného ku placení doživotní renty žalobcovy 10 Kč denně byl potvrzen. Toliko v této souvislosti jest napaden také výrok o útratách. Dovolatel cítí se stížena tím, že odvolací soud zvýšil útraty náhrobního kamene a výzdoby hrobu, jakož i odměnu hřbitovního zahradníka, jež první soud přiznal penízem 1.500 Kč, o 1.500 Kč a uznal závazek žalovaného ku placení renty 10 Kč denně na doživotí žalobcovo jako náhradu za ztrátu neplacené pracovní síly. Dovolatel v dů-

sledku toho uvádí, že se dovolání netýká částky 3.380 Kč 60 h (správně 3.380 Kč 64 h), obsažené v sumě 4.880 Kč 64 h. Nicméně však brojí ve vývodech proti tomu, že žalobci byla vůbec přiznána náhrada útrat náhrobního kamene, náhrobní ozdoby a odměny hřbitovního zahradníka, a týká se tedy dovolání i výroku, jímž byla žalobci prvním soudem přiznána částka 1.500 Kč, obsažená v sumě 3.380 Kč 64 h a nejen toho, že částka 1.500 Kč byla zvýšena na 3.000 Kč. Leč v tomto směru není dovolání důvodné, ježto útraty, spojené se zřízením náhrobního kamene a náhrobních ozdob, a odměny hřbitovního zahradníka dlužno dle ustálené judikatury považovati za část pohřebních útrat, jež žalobce jest povinen nahraditi po rozumu § 1327 obč. zák., a odvolací soud zjistil, že tyto útraty ve výši 3.000 Kč jsou přiměřeny místní zvyklosti, stavu a jmění žalobcovu (§ 549 obč. zák.). Toto zjištění nelze již v dovolacím řízení napadati. Ač tedy, jak dále bude doličeno, okolnost, že žalovaný co do důvodu uznal žalobní nárok, neodůvodňuje nárok na náhradu nákladů na náhrobní kámen, na náhrobní ozdobu a na odměnu hřbitovního zahradníka, plyne přece oprávněnost tohoto nároku ze zákona a nebylo proto vyhověti dovolání, pokud odporuje tomu, že žalobci bylo přiznáno 4.880 Kč 64 h s přísl., pokud se týče, že prvním soudem přiznaných 3.380 Kč 64 h bylo zvýšeno o 1500 Kč na 4.880 Kč 64 h.

Jinak má se věc co do výroku o doživotním denním důchodu 10 Kč. Nižší soudy neobíraly se vůbec otázkou, zda se žalobce může právem domáhati náhrady útrat pomocné síly nejen k obstarávání domácích prací, nýbrž též, o čemž žalobce výslovně nabídl důkaz, čehož si však oba soudy nepovšimly, ke konání obchodních pochůzek, zkrátka vůbec k obstarávání všech oněch služeb, jež dříve jeho žena vykonávala, poněvadž byly toho mínění, že jsou tohoto úkolu sprostěny vzhledem k tomu, že žalovaný uznal žalobní nárok co do důvodu. Jak první soud, tak i odvolací soud obíraly se toliko výši důchodu. Náзор nižších soudů jest však mylný. Uznání žalobního nároku co do důvodu znamená toliko uznání povinnosti k náhradě škody, t. j. povinnosti nahraditi onu škodu, jejíž náhradu podle zákona možno vůbec požadovati. Vysvítá to z úvahy, že soud nemohl by přiznati v zákoně neodůvodněný nárok náhradní ani tehdy, kdyby se žalovaný k jednání nedostavil, kdyby bylo tedy podle § 396 c. ř. s. příslušný přednes dostavivšího se žalobce o skutkových okolnostech považovati za pravdivý a na tomto základě k návrhu žalobce rozhodnouti o žalobní žádosti rozsudkem pro zmeškání, poněvadž nebyl by tu předpoklad důslednosti skutkového přednesu a právních nároků vyvozených z tohoto přednesu. Nižší soudy měly tudíž zkoumati oprávněnost nároku a dbáti toho, že nejde tu o důchod pro ztrátu výživy, příslušející podle zákona, jak omylem za to má ve svých vývodech dovolatel, tedy nikoli o důchod, který podle § 1327 obč. zák. příslušel by toliko dětem, manželce, po případě rodičům, naopak že se žalobce domáhá spíše náhrady škody, o níž tvrdí, že utrpěl ji ztrátou neplacené pracovní síly ze zavinění žalovaného, že se tudíž domáhá nároku, který spadá v rámeček § 1295 obč. zák. Nižším soudům bude,

kdyby uznaly nárok za oprávněný, uvažovati též o tom, že doba, po kterou jest platiti důchod za ztrátu bezplatné síly, nemohla by býti určena na doživotí žalobce, nýbrž podle toho, jak dlouho by bylo bývalo možno této síly ve prospěch žalobce používat, při čemž by bylo hleděti k veškerým okolnostem, odpovídajícím slušnosti a pravděpodobnosti. Jelikož nižší soudy vzhledem k svému nesprávnému právnímu názoru v tomto směru nerozebraly věc ani nezkoumaly oprávněnost žalobcova nároku, zůstalo jednání již v první stolici tak vadné, že nelze důkladně posouditi věc ani o ní rozhodnouti ve stolici dovolací.

Čís. 7691.

Zákonný dědic, jenž se dosud k pozůstalosti nepřihlásil, není oprávněn domáhati se splnění domnělého nároku zůstavitele.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1928, Rv II 492/27.)

Po smrti Františky K-ové domáhal se její manžel Jakub K. a její dcera nezl. Anna K-ová na žalovaném otci Františky K-ové zaplacení 10.000 Kč, jež se prý žalovaný zavázal vyplatiti Františce K-ové věnem. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Nesporným zůstalo mezi stranami, že Františka K-ová zemřela dne 20. listopadu 1925, že pozůstalost pro nedostatek jmění projednávána nebyla, k návrhu žalující strany za dodatečné projednání pozůstalosti ohledně zažalovaného věna bylo sice, jak u notáře tak i u pozůstalostního soudu jednáno o dohodu se žalovaným, k dohodě však že nedošlo a dále že se v pozůstalosti nejednalo a dědická přihláška učiněna nebyla. Soud zamítl žalobu pro nedostatek aktivní legitimace, aniž bylo potřebí zabývat se otázkou, zda smlouva o zřízení věna mezi Františkou K-ovou a žalovaným byla uzavřena, čili nic a zda, byla-li smlouva uzavřena, jest platná či neplatná pro nedostatek zákonité formy notářského spisu, neboť, jak zůstalo mezi stranami nesporným, zemřela Františka K-ová bez posledního pořízení, žalobci se k její pozůstalosti dosud jako dědicové nepřihlásili, pozůstalost jim tudíž odevzdána nebyla, takže se jedná o hereditas iacens, v kterémžto případě nejsou žalobcové jako zákonití dědici oprávněni pozůstalost zastupovati, nýbrž musela by býti zastoupena opatrovníkem (§§ 547, 799 obč. zák., § 78 nesp. říz. a § 8 c. ř. s.). O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Mezi stranami je nesporno, že pozůstalost po Františce K-ové nebyla pro nedostatek jmění projednána (§ 72 nesp. říz.) a že se žalobci nepřihlásili jako zákonní dědicové k pozůstalosti ani v řízení zahájeném k žádosti Jakuba K-a o dodatečné projednání pozůstalosti (§ 179 nesp. říz.). Nárok dcery na zřízení věna podle § 1220 obč. zák. jest právem ryze osobním, které uhasne smrtí dceřinou. Jinak arci tomu je, když rodiče slíbí dceři, že jí bude dáno určité věno a dcera tento slib přijme, jak se stalo v tomto případě podle obsahu žaloby, Tu k nároku ze zá-